

[Heinesen.]

program kunne være et udgangspunkt. Som jeg har sagt ved tidligere lejligheder, deltager vi gerne i en belysning af fremskridtspartiets program, men — som det vist også lykkedes mig diskret at antyde i går — det er uden illusioner om de praktiske resultater. Vi tror, at de drøftelser og undersøgelser, der skal efterfølge økonomiministerens redegørelse om PP II vil være nok så givende, og dette arbejde vil vi gå aktivt ind i med henblik på at opnå resultater så hurtigt som muligt.

Til slut vil jeg gerne understrege, at vi har noteret os oversigtens betragtninger om risikoen for en, om end forholdsvis moderat, stigning i ledigheden i anden halvdel af indeværende år. Risikoen berører særlig byggesektoren. Vi håber naturligvis, at især eksporterhvervene kan opsluge ledig arbejdskraft fra bygge- og anlægssektoren, men skulle det vise sig ikke at være tilfældet, vil jeg understrege, at socialdemokratiet naturligvis under ingen omstændigheder kan acceptere, at vore økonomiske vanskeligheder løses ved hjælp af arbejdsløshed.

Lindholt (FP):

„Hvad du ævner kast av i det nærmeste krav“. Sagen er jo den, at det er særdeles uforpligtende at love, at vi om 5 og 10 og 100 år nok skal sørge for, at vi får lavet disse besparelser på statsbudgettet. Det var det, den forrige taler var inde på. Vi er snart trætte af det politiske hykleri, der foregår, om, at man gerne vil være med til at foretage besparelser, men man vil naturligvis ikke være med til at foretage besparelser i det omfang og på den måde, som fremskridtspartiet har forelagt det. Kan vi ikke snart blive fri for det, og var det ikke snart på tide, at vi prøvede på at samarbejde om netop disse besparelser, som nu er nødvendige?

Med vedtagelsen af finanslovforslaget træffer folketinget beslutning om 4 ting. For det første hvor mange penge, varer og tjenesteydelser staten og til dels også kommuner og selvejende institutioner kan forbruge i det kommende finansår, i 1974-75. For det andet hvorledes disse udgifter skal finansieres. For det tredje hvorledes indkomstfordelingen skal påvirkes af skatterne og tilskudssystemerne. Og for det fjerde hvilken

indflydelse statsbudgettet skal have på den samfundsøkonomiske balance.

På denne baggrund skal jeg prøve på at give fremskridtspartiets vurdering af det foreliggende forslag til finanslov for 1974-75, således som det er blevet ændret i løbet af gårsdagens få afstemninger.

Så godt som alle partier gik til valg på, at nu skulle der spares i den offentlige husholdning. Også regeringspartiet, den smalle regering venstre, Danmarks liberale parti, gik til valg på dette spørgsmål, og hvad blev vi så præsenteret for? Det første, der skete, efter at det socialdemokratiske finanslovsforslag var blevet fremsat, var, at der lød trøsterige ord fra det liberale parti venstre: nu skal der nok komme besparelsesforslag. Og de lagde ud i stor stil. Der blev forelagt et forslag på 3 mia kr. den 14. januar 1974. Men da dette forslag var kommet under behandling i forligsblokken og til dels med velvillig assistance, som vi har set det i går, fra det radikale venstres side, ja, så faldt beløbet meget nemt til 1,5 mia kr. pr. 14. marts 1974.

Derudover fandt man så anledning til at foretage nogle reguleringer, og det viste sig, at indtjeningen på grund af stigninger i lønninger osv. ville blive så stor, at vort skatteprovenu ville blive ca. 3 mia kr. større. Så kunne man jo have troet, at denne spareregering, der så dagens lys, nu kunne give nogle af de skattebesparelser, som var blevet stillet befolkningen i udsigt, men ok nej, det var ikke tilfældet. Tværtimod blev talene jo nærmest brugt til at sige: her kan I se, hvilke besparelser vi har opnået, men det var besparelser, som simpelt hen skyldes en forøgelse af skatterne. Det var naturligvis ikke regeringens skyld, at skatterne steg på det grundlag, som var givet, men det er regeringens skyld, at man ikke brugte disse 3 mia kr. til nogle indkomstskattelettelser.

Finanslovsforslaget viser en stigning på 25 pct. i sammenligning med det foregående år, og det tør nok siges, at det er en stigning i sparetider. Vi skal ikke kritisere hele tiden, det er så trist, for vi kan nævne et enkelt forsøg fra regeringens side på tilbageholdenhed. Det var en tilbageholdenhed med hensyn til ansættelse af højere embedsmænd inden for amt, stat og kommune, et forslag, som gik ud på, at man skulle holde igen med disse ansættelser indtil 1. august 1974.